

alte Nr. 17

- 1) Pfeffrad, C.
- 2) Carpizow, B.

N. VI. 49.

12

R. N. J. A.

INTRODUCTIONIS AD LOCOS

Theolog. B. Chemnitii,

DISPUTATIO XI.

Ex quâ,
DE

**UNIONIS PERSONALIS
NATURA ET ESSENTIA,**

Præfide

JOHAN-BENEDICTO CARPZOVV SS. Theol.

Licentiato, Profefs. Publico, & ad D. Thomæ
Ecclesiastæ ;

Respondente

M. JOHANNE COLBERG, von Colberg/

*Die 2. Novemb. horis Pomeridianis Anni 1648.
disputabitur.*

LIPSIAE,

Typis HENNINGI COLERÆ.

INTRODUCTIONS AD LOCOS
DISPUTATIO XI

Ex qua

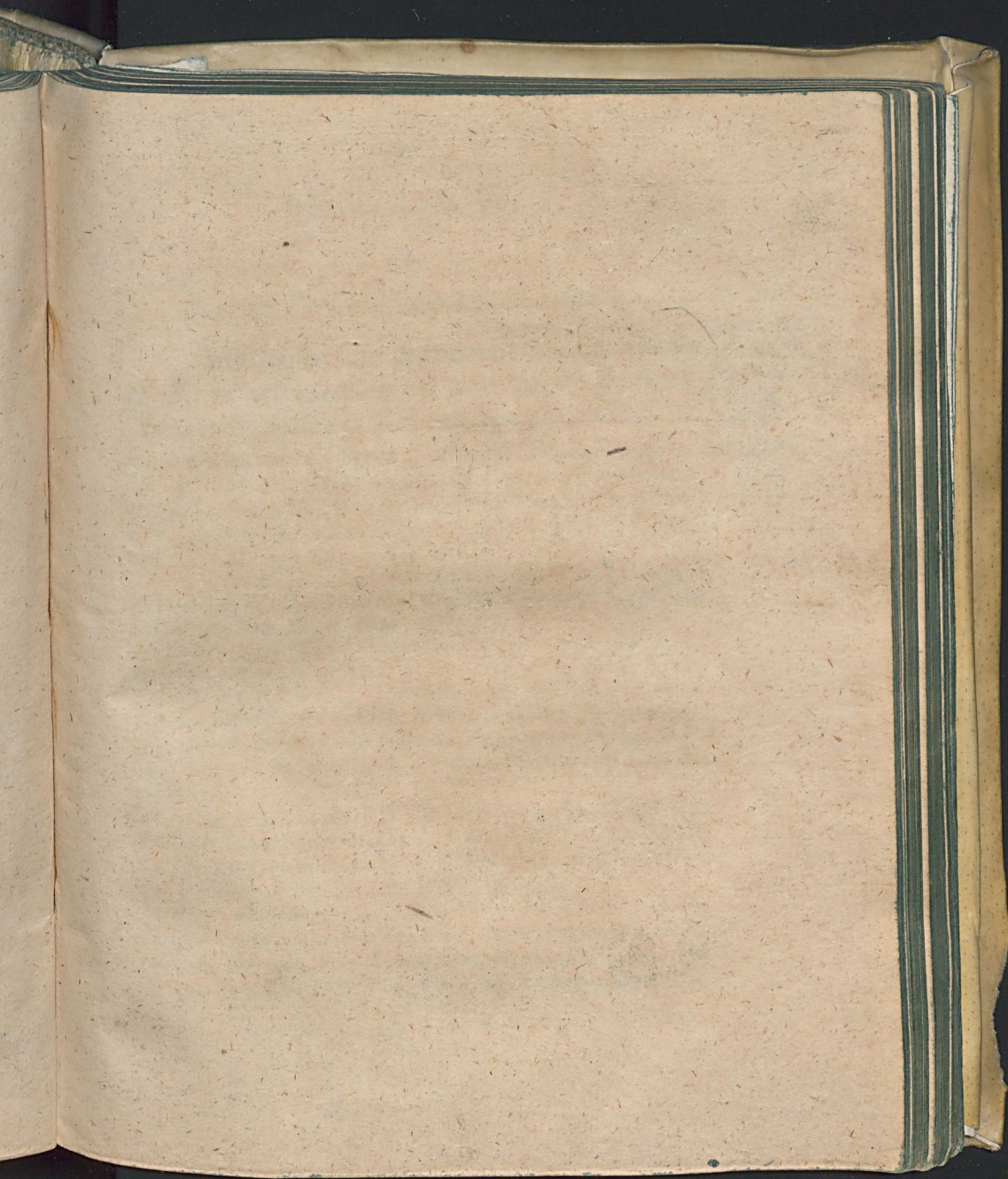
UNIONIS FERROVIANAE
NATURAE ET ESSENTIAE

JOHANNES BENTLEY CARPENTARIENSIS
M.D.C.C.C.

M. JOHANNES COLLEGIUM

THE HENNING COLLEGE

MEMBRUM II.

De

Unionis Personalis Natura & Essentia.

I. In Christo sunt & manent quidem *dua distincta ac diversa Natura*, non tamen *separata* sunt, sed hypostaticâ *Unione copulata* s. ad unam hypostasim *unita* Chemn. c. 4. p. 23. & c. 5. p. 27. b.

§. 1. Hinc Filii DEI hypostasis post Incarnationem *non est simplex*, sed *duos*, de quo discrimine videatur Chemn. cap. XIX. p. 121. b. & Gerhard. Exeg. §. 121 p. 1245. Confer etiam ex præced. C. III. M. I. Aph. I. §. 2. p. 149.

§. 2. Probatur autem (1.) ex dictis illis omnibus, quibus *U-nus Dominus ac Christus* dicitur. Cor. IIX. 6. 2. Cor. V. 14. XI. 2. 2. Tim. II. 5. Rom. XV. 5. Matth. XXIII. 8. p. 23. a.

§. 3. (2.) Ex illis *textibus*, in quibus Incarnatio describitur, 1. Tim. III. 16. Job. I. 14. Ebr. II. 14. 16. Gal. IV. 4. Rom. I. 3. Col. II. 9. 1. Job. IV. 2. 3. Hæc enim dicta omnia, licet ex æquo sese non habeant, sed quædam *formaliter* Incarnationem expriment, quædam verò *statum* post Incarnationem in Christo indicent, ut Col. II. 9. & 1. Job. IV. 2. 3. omnia tamen *Unionem* probant.

§. 4. Probatur id (3.) ex illis locis, in quibus Christus & DEUS & homo appellatur, Luc. I. 36. Matth. XVI. 13. Jer. XXIII. 6. 1. Par. XIIX. 17. nisi enim Natura Divina & Humana in Christo unitæ essent, non possent de Christo prædicari.

§. 5. Ex quibus omnibus oppidò liquet ac manifestum est, *duas* in Christo esse *naturas*, non Divinam tantum, neq; humanam tantum, sed *utramq;*, & quidem neutram separatim, sed in unito statu utramq; existere, Sic autè exinde argumentari possumus,

A

Qui

Disput. XI.
Respond. M.
Johannes
Colberg
von Col-
berg Pom.

Qui est DEUS & Homo, ac Unus Dominus, in illo sunt Divi-
na & Humana Natura Unitæ:

CHRISTUS est DEUS & homo, & Unus Dominus:

E. in Christo sunt Divina & humana Natura unitæ.

Vid. B. Meisner, in *Magn. Piet. Myster.* l. 81. seqq. *Gravver. Art. III.*
A. C. p. 23. seqq. Gerhard, in *Exeg.* §. 125. seqq.

§. 6. Neq; obstat Carnis finitudo & dōys infinitas, Non enim
per capacitatem adequatam, essentialē & inbessivam seu physicam
& Mathematicam duæ naturæ in Christo coeunt, sed ut Chemn. id
cap. VI. p. 41. a. explcat, per Unionem Hypostaticam talis propor-
tio inter Divinam & humanam Naturam fit, ut inde unum con-
stituat *ὁμοῦς ἀκρῶς*, ac duæ illæ Naturæ inter se intimæ & præ-
sentissimæ copulatione Unitæ sint *ἀδιασπῆτος καὶ ἀδιασῆτος* in-
separabiliter & indistincte. Vid. Mentzer, in *Anti-Martinio* p. 46.
seqq. 244. & 411. Meisner, in *Magn. Piet. Myster.* l. 91. *Gravver.* c.
2. *Absurdor. Calvinist.* p. 126. 127.

§. 7. Et ita omninò esse oportuit. Nam etsi Filius DEI In-
carnatus non fuisset, si homo in peccatum non esset prolapsus,
de quo prolixè agunt D. Frantz, in *disput. IIX. T. III. Witteberg.*
l. 40. seqq. p. 603. *Gravver. in Art. III. A. C. p. 81. seq.* Gerhard, in
Exeg. de Pers. Christi §. 142. seq. p. 1276 seqq. Paul. Tarnovius in
Johan. p. 297. ad 307. tamen patrato jam lapsu totum genus hu-
manum aut relinqvendum erat in miseria sua, aut Mediatorem
ejus oportebat esse Deum & Hominem, quod toto cap. XI. p. 686.
& seqq. Chemnitius ostendit & ex antiquitate veneranda illustrat
Vid. *Disp. D. Winckelmanni de questione: Cur Mediatorem no-
strum DEUM ac Hominem in unitate Persona esse oportuit?* quæ est
Disp. VI. T. III. Marburg. p. 112. seqq. & B. Gerhard, in *Exeg.* §. III.

Πόρισμα.

E. Unio Personalis religiosè credi ac conside-
rari debet.

§. Duo hic devitanda sunt extrema. Unum est nimia curio-
sitas: Alterum verò supina negligentia. Quia enim mysterium est
magnum

magnum, & quidem *ὁμολογούμενος*, i. e. extra controversiam, seu Confessione omnium tale, 1. *Tim.* III. 16. oportet intra terminos Divinæ patefactionis nosmet continere, nec aliquid in hac Doctrina ex nostris cogitationibus vel nudis consequentiis statuere, de quo nec extant certa, firma & perspicua testimonia in Scriptura. *Chemn. in pref. lib. de Duab. Nat. c. 14. p. 26. b. VII. p. 27. a.* Contra, quia Petra Salutis nostræ est *Marib.* XVI. 18 & in eo vita æterna ac Justificatio nostri consistit *Job.* XVII. 3. *Esa.* LIII. 11. ac Persona Christi Mediatoris ita agnoscenda, invocanda ac celebranda est, quòd ex Unione Hypostatica duarum Naturarum Unum factum sit *ὕψιστόμενον*, constans duabus Naturis & subsistens in duabus Naturis; gratà mente id amplectamur, & contenti sumus mediocri explicatione, quæ quidem ad fidei ædificationem & ad consolationem sufficiat. Hæc satis inculcare non potest *Chemn. in prefat. it. p. 31. a. b. 40. a. 41. b. 47. a.* & multoties advertet e jubet, quum dispari ratione doctrina hæc tractata à Patribus fuerit, & postea spinosis disputationibus à Scholasticis scriptoribus involuta, p. 74. &c.

II. In constituenda autem *Definitione* unionis Personalis *cautè* procedi debet, ne implicetur magis quàm explicetur *Mysterium* hoc, *Chem. c. IV. p. 24. seq.*

§. 1. Ostendit hoc ibidem partim ex *Definitione* satis artificiosè à nonnullis constituta, & tamen multis ac prolixis declarationibus postea explicanda: partim ex *Disputationibus* natis in doctrina hæc ex *Definitionibus* non plenis sed angustioribus.

§. 2. Non equidem negat *Chemnitius* definiri posse *Unionem* Personalem, multò minus improbat eorum studium, qui juxta artem definiendi *Definitionem* dare satagunt, sed totus saltem est in *sufficienti declaratione* *Unionis Personalis*, arbitrio lectoris relinquens, an delineationem hanc *Descriptionem*, an verò *Notationem* appellare velit p. 26. b. ut neminem offendere debeat delineationis p. 25. a. & b. prolixitas. Non enim fumos aut

vera verba vendidit in illa, sed omnia quæ ad Unionem Personalem pertinent, expressè, discretè & distinctè proposuit, & in breviorè formam contraxit, p. 26. a.

§. 3. *Scopus præterea Chemnitii fuit, non ipsam Unionis Personalis Formam tantum, sed etiam ejusdem cum Causas, tum Consequentia & Effectus exponere: non quòd pro uno eodemq; hæc haberet, aut ignoraret distingvere hæc, sed ut ex Causis & Consequentibus Unionis Personalis Formam rectius, facilius & plenius declararet & explicaret, Chemn. p. 24. a.*

§. 4. Atq; ita obviare voluit calumniæ Jesuitarum & Calvinistarum Bellarmini l. III. de Christo c. 8. f. 103 Polani t. VI. Synagmat. Theol. c. 16. Col. 24. 27. quæ nostris Theologis affingunt, quòd in ipsa Idiomatum Communicatione totam Unionis hypostaticæ Essentiam collocent. Clarè enim Chemnitius hic distinguit inter ipsam Unionis Personalis Formam, & inter ejus Consequentia, & non semel tantum repetit, in nostris Ecclesiis Unionem Personalem non definiti Communicatione Idiomatum e. XXIII. 159. a. & alibi. Unde omnes Orthodoxi DD. ab initio certaminis hujus usq; ad hæc tempora ostenderunt, aliud esse formalem rationem rei alicujus in consequentibus ponere, & aliud, rem ex consequentibus suis explicare & à posteriori describere, & non prius sed posterius à nobis fieri, id quòd etiam Gregor de Valentia l. II. contra D. Jac. Andreæ c. 1. f. 343. agnovit. Vid. Form. Concord. in Art. 11X. Chemnit. c. IV. p. 24. b. & c. V. p. 32. a. B. Meisner. in Magno Piet. Myster. §. 100. & B. Gerhard. in Exeg. Loc. de Christo, §. 137. p. 1272.

III. Causa efficiens unionis Personalis est S. S. Trinitas. Chemn. c. V. p. 27.

§. 1. Vocabulum Unionis non tantum pro ipso actu s. unionis accipit noster Chemnitius, quòd Membr. I. Theor. IV. §. 4. & §. annotatum à nobis est, sed & in super illud id sumit pro toto In-carnationis Opere, quòd Carnis formationem, format à assumptionem, assumit à unionem in sese completitur, unde & definit Unionem

nam, quod sit actio totius Trinitatis, quâ obumbratione Altissimi & superuentu Spiritus S. Divina Natura Filii ex Maria Virgine humanam Naturam in Unitatem Personæ suæ assumpsit, &c. de quibus articulis quomodo differant, & se invicem continentur & excipiant, videtur B. Meisner. in Magn. Piet. Myster. §. 3. & in Schola Acad. Disp. l. §. 46. Gerhard. in Exeg. §. 112. & 135. Dorscheus in PentaDec. dissert. ex Jerem. XXXI. 22. & 49. & seqq.

§. 2. Omnino autem Unio ita dicitur sumpta toti S. S. Trinitati tribuenda est, quod etiam dicta à Chemnitio p. 27. a. allegata vincunt. Tota enim S. S. Trinitas decrevit hanc unionem Eph. I. §. Pater misit Filium suum, Gal. IV. 4. & suscitavit Davidi germen Jer. XXIII. 5. Filius assumpsit Carnem Job. I. 14. Heb. II. 16. Spiritus S. verò & fecundavit Virginem & massam seminalem in Maria ex qua concipi debebat Christus, sanctificavit, & ab inhaerente labe purgavit, quod per Verbum *ἐπελάλησεν* Luc. I. 35. significatur, & *ἠγάπησεν*, uti Chemn. c. IV. Harm. Evang. p. 122. id eleganter explicat. Vid. Meisner. in Magn. Piet. Myster. §. 10. seqq. Gerhard. Exeg. §. 102. Unde & Angelus ad Josephum dicit, Matth. I. 10. *ἰδοὺ ἐν Μαρίᾳ γυνὴ ἔσθι ἐν τῷ ἔμβρυον αὐτῆς. & περὶ τῆς μήτρας, & ἀλλὰ ἁγιασθήσεται* ut Damascenus l. III. de O. F. c. 2. exponit. Chemnitius quidem in Harm. Evang. c. VII. p. 156. confert phrasin hanc cum illa Gen. XXXII. 25. Ex viro sum gravida; Sed non ad materialem Causam ibi etiam connotatam respicit, sed tantum ad causam Efficientem, ac efficacem Operationem. Meisner. l. all. §. 15. Gerhard. l. all. §. 107. p. 1226.

§. 3. Atque ex hisce concludunt Theologi nostri, Incarnationem, quæ est opus ad extra, esse totius S. S. Trinitatis opus ratione decreti & formationis Carnis in utero Mariæ, sed solius Filii, ratione Assumptionis, Meisner l. all. §. 64. Gerhard. §. 103.

§. 4. De ipsa autem Assumptione & Unione, prout formationi Carnis contradistinguitur, quaeritur, an soli Filio tribui possit, cum & illa sit opus ad extra, tendens in subjectum aliud extra Deum; quod DEUS non est? Et si hoc est, annon, quod Vorstius in Tract. de DEO p. 185. inde concludit, diversum opus Filio tribuatur, quâ scilicet *ἴσθι* I. ab extra aliud egerit, quàm Pater & Spiritus sanctus? 76.

Johannes de Rada in *Controvers. Theol. inter Thomam & Scotum* part. III. *Contr. I. Art. 6. p. 30.* quæstionē movet: *An Verbum respectu Unionis & assumptionis Naturæ habuerit aliquam peculiarem actionem & Causalitatem, quam alia Personæ non habuerint? & per negationem responderet. Rationem etiam ex August. l. 1. de Trinit. c. 4. non in idoneam allegat, quod scilicet omnes tres personæ Divinæ sicut inseparabiles sint in Essentia & Virtute agendi, ita etiam inseparabiliter operentur. Distinguit autem inter ipsam Assumptionem, ut Operatio Divinæ est, & ut operatio ista terminatur in Persona. Mōys. Priore modō communem esse Patri & Filio dicit, posteriori verō modō soli Filio competere. Hanc distinctionem quæ etiam Thomæ est 1. qv. 3. Art. 2. item Eslii *Dist. I. in 3. Sent. §. 6.* approbat D. Feoverbornius in *Disp. IV. Eslii. III. d. 63. seqq.* quoad operationis communem Causam Efficientem. Nimirum, quia Assumptio est Opus ad extra, cū sit actio libera, & in Objectum, quod est aliud à DEO, nempe Humanam Naturam, tendat; Patri & Spiritui S. ut actio s. Operatio est, denegari nequit? Pater, ac Spiritus S. etiam Assumptionem istam operati sunt, & effectuerunt, ut Filius assumeret. Ut verō terminatur in Persona Filii DEI ista actio, & in Persona Filii DEI assumitur Caro, ac Divina & Humana Naturæ in illa Persona uniantur, eatenus Filio solè competit. Terminatio autem in solo Filio intelligenda est non solum passivè, quomodo duæ sorores tertiæ imponunt sertum, quod hæc solum modō passivè accipit, sed etiam activè, quomodo Pater & Mater adducunt filiam suam sponso, solus autem sponsus eam ducit in uxorem; estq; solus assumptionis hujus causa formalis proxima. Unde non sequitur: *Patri & Spiritui Sancto tribuitur Assumptio: E. Pater & Spiritus S. assumerunt Carnem.* Aliud enim est Operari assumptionem Carnis: Aliud assumere Carnem, vel ut B. Mentzer. latè id exponit in *Anti Martinio p. 440. & seqq.* Aliud est Operari Unionem, Aliud formaliter & proximè constituere Unionem. Ut assumat quis Carnem, non sufficit Operatio saltem, sed etiam oportet ipsum esse tertium, qui formaliter uniat & in quo uniaturo Caro & fiat Unio. Pater & Spiritus S. non sunt terminus in quo Assumptionis, sed solus Filius s. Per-*

Persona $\tau\epsilon\lambda\omicron\gamma\epsilon$. Licet enim omnes tres Personæ eandem numero habeant Naturam, non tamen habent eandem hypostasin. Hinc quia Unio non facta est ad Naturam, sed ad Personam ex Tribus unam, scil. Filium DEI, & verò hæc Persona non est Communis Patri & Spiritui S. sed solius Filii, omnino inde sequitur, solum Filium assumpsisse Carnem Humanam, pto modo Causæ formalis proximæ. Et hoc fatetur Rada dicens: *Rationem terminandi Assumptionem esse Personalitatem Verbi, non communem cum Patre & Spiritu S. Deitatem.* Saltem in hoc dissentit à Thoma & Gaudensio quòd non solum peculiarem influxum $\lambda\omicron\gamma\epsilon$ in Assumptionem Humanæ Naturæ, illi denegat, quòd ad influxum cause efficiētis, sed etiam quòd ad influxum cause formalis constituentis ipsam Unionem. *Alberg. ad Dist. 1. l. 3. q. 5. & Scorista alii.* Duplici ergo modo spectatur Assumptio & Unio. Uno ut Operatio quædam est: Alterò verò ut facta s. terminata est ad solam Filii Personam. Unionem & cætera quæ in unita Carne facta sunt, omnes tres Personæ operatæ sunt: sed Filius solus fuit illius terminus s. finis, quia in Persona ejus Unio Naturarum facta est. Sicut fieri potest, ut tres aliqui operentur ad vestitionem, quorum unus tantum vestem induit. Ita disputat *Anselmus Cantuariensis l. de Incarnat. Verbi ad Urbanum Papam & ante eum Tertull. l. advers. Praxeam. itemq; Epiphan. & August. de heres.* Et hoc voluit *Damasceus à Chemnitio p. 64.* citatus, quando dicit: *Pater & Spiritus S. uerè à Divæ Naturæ nullâ ratione communicârunt Carni Verbi, nisi secundum Divinas Operationes, beneplacitum & voluntatem.*

IV. Forma Specifica Unionis Personalis facilius per $\alpha\epsilon\sigma\tau\upsilon$ quàm per $\theta\epsilon\sigma\tau\upsilon$ determinari potest.
Chemn. c. V. p. 28. a. b.

S. 1. Est enim $\epsilon\chi\alpha\lambda\upsilon\sigma\tau\omicron\varsigma$ $\kappa\epsilon\chi$ $\mu\iota\sigma\theta\epsilon\sigma\tau\omicron\varsigma$ h. e. singularis & præ reliquis modis Unionis eximia ac ab omnibus aliis modis exempta, sicut *Justinus & Epiphanius* loquuntur p. 28. a. Unde *Cyrillus & Damascenus* in Investigatione Unionis Personalis ita procedunt, ut separatis ac remotis modis peregrinis Unionis tandem ad hanc mysticam descendant, p. 45. a.

§ 2. Esti autem *varia* sint *Unionis species*, quas etiam exponit *Chemnitzius* longâ serie *cap. VII. p. 46.* cujus vestigia leguntur *B. Meisn. de DEO in Carne manifest. 8. 77. 78. 79. B. Gerhard. in Exeg. § 116. 117. 118. 119. p. 1238. B. Gravver. Art. III. A. C. p. 29. seq.* tamen ut in *Compendio* dicamus de illis, *Nulla Unionis species* in tota rerum universitate ad *Unienem Personalem* quadrat, propterea quod non huic par. & qualis *Unionis* modus in universa re datur, sed *planè singularis & mysticus* ille sic.

§ 3. De hoc *singulari ac mystico Unionis modo* ad solum *Scripturæ S. ductum cogitandum & ita pronunciantum* est; non consistere eum (1.) in *συγχυσις* aut *μίσξις* *confusione & mixtione*, quæ ex duobus mixtis ac confusis fit aliquid tertium, sicut ex aqua & mellis mixtione fit mullum, (2.) nec in *μετεβολή ἢ ἀσπασίωσις* quando alterum eorum quæ conjunguntur, vel aboletur, vel in alterum convertitur, sicut aqua in vinum convertebatur *Joh. II. 9.* (3.) nec in *Unitorum exagvatione*. Omnes enim hi modi remouentur à mysterio hoc, dum ita unitæ sunt duæ in Christo naturæ, ut, sicut *distinctæ & differentes* sunt tam *Substantiâ*, quam *proprietas* Essentialibus suis: ita etiam tales in *ipsa Unione & post eam* sint ac maneat. Unde post *Incarnationem* Christus verè est, prædicatur & creditur simul *DEUS & homo*, simul *Patri & nobis* fratribus *Consubstantialis*, alterum secundum & propter *Divinitatem*, alterum verò secundum & propter *assumptam Humanam Naturam*, p. 27. b.

V. Non tamen in *remotione* distinctarum *Unionis ac præsentis specierum* subsistendum est, sed etiam *quænam & qualis* illa sit *Unio*, quæ inter *λογον* s. *Filium DEI & Carnem assumptam* intercedit, determinari debet. 28. b.

§ 1. *Scriptura* non in ancipiti mentem nostram in hoc mysterio relinquit, sed quædam de mysterio hoc *Spiritus S. in ea revelavit*, quantum ad salutem in hac vita de hoc mysterio *nosse* suffi-

sufficere nobis iudicavit, quicquid sit de curiositate hominum nonnullorum, quibus ansam inquirendi & involandi præscindere non potuit.

§. 2. Id ostendit Chemnitius toto Capite V. ubi ex Scriptura testimoniis ea, quæ ad descriptionem ac cognitionem Unionis Personalis pertinent, collegit & illustravit.

§. 3. Non enim Caput hoc inanis vel præcedentium repetitio, vel sequentium anticipatio est, quò honoris genere pro ingenuitate sua Danæus in Exam. 1329. istud maculat, sed dilucidat, gravis ac egregia explicatio ac confirmatio, & uberior Definitio Unionis Personalis, priori capite formata ac data, deductio.

VI. Quatuor autem sunt, in quibus formæ ratio & specifica differentia consistit Personalis Unionis, & quibus ipsum Ἰὸ ἕνωσις ejusdem absoluitur. 1. Est Assumptio Carnis in Personam Filii DEI. 2. Arcetissima, indissolubilis, inseparabilis ac mutua Naturarum præsentia. 3. Profundissima Naturarum ὁμοχρησις, & 4. Unius ὑφισταμένης Constitutio.

§. 1. Non enim per sustentationem vel gestationem Naturæ assumptæ exprimi & explicari sufficienter hoc mysterium potest. Chemn. p. 32. a.

§. 2. Et unica quidem est forma Unionis Personalis, ast unò vocabulo aut unà phrasi commodè exprimi non potest, si non aliquid saltem de illa dici, sed ipsa Unio, quantum quidem ex Scriptura de ea nobis revelatum est, explicari debeat. Chemnitius aliquot membra explicationis, doctrinæ causâ format p. 29 seqq. Gerhard. in Exeg. §. 121. p. 1246. seqq. recenset plura, quæ omnia tamen ad ista quatuor reduci possunt.

VII. Assumptio est ejusmodi actus, quò λόγος
 B Huma-

Humanam Naturam in *sua Persona unitatem* recepit, & ita Naturam $\alpha\nu\tau\omega\varsigma\ \alpha\tau\omega\nu$ personavit propriâ hypostasi communicatâ. *Chemn. p. 29. a.*

§. 1. Quâ ratione *Unio & Assumptio* aliâs differant, explicat *B. Gerhardus in Exeg. §. 135. p. 1270.* Ut autem Assumptio hæc intelligatur, probè ratio habenda erit *Assumentis, Assumpti, Terminii ad seu in quem, & Forma seu Modi Assumptionis.*

§. 2. *Assumens est Natura Divina* $\xi\ \lambda\omicron\gamma\epsilon$ s. *Persona Filii DEI* subsistens ab æterno in Divina Natura, quod ex *Job. I. 14. Rom. I. 3. Gal. IV. 4.* probatur. *Quare autem secunda Persona Filius* scilicet factus sit Homo, à priori sciri nõ potest: à posteriori si consideratio instituat, aliquot causæ ab *Athanasio & aliis Patribus* adduci solent, quas recenset *Chemn. de duab. Nat. c. II. p. 10. b. 11. a. & b.* & ex eo *Meisn. de DEO in carne manif. 65. Gerhard. in Exeg. §. 104 p. 1221.* Reperendum a, hîc est, quod *c. I. Theor. II. §. 4.* notavimus, *Divinam Naturam non absolute* h. l. considerari, prout ea omnibus tribus Personis communis est, sed *relatè & prout in secunda hypostasi S. Trinitatis* nempe in *Persona Filii DEI* subsistit, id quod non l. all. tantùm inculcavit *Chemnitius*, sed etiam sæpius repetiit *cap. II. p. 8. a. p. 9. a. p. 10. a. & c. XXIII p. 159. a. & b.* exponit, quâ ratione Divina Natura assumerit Humanam Naturam, nec tamen inde sequatur, totam Trinitatem eam assumpsisse. *Daneus in Exam. Chemn. ad c. IV. f. 1370. & 1371.* si non erroris saltem obscuritatis hoc nomine postulat *Chemnitium*, & non vult concedere Naturam Divinam Filii DEI assumpsisse Carnem, sed tantùm Personam. Verùm dolose agit, saltem ut veram Assumptionis hujus Naturam eludere possit, id quod ostenderunt & prolixè contra *Calvinistas* deduxerunt *Hunnius contra Pezel. Tom. I. Opp. f. 341. Rungius Disp. II. Anti Calv. 6. §. seqq. p. 23. seqq. Hutter. in F. C. Art. II X. c. 2. p. 734. seqq. Meisn. in Disp. de DEO in carne manif. 6. LXXVI. Gerhard. in Exeg. p. 1230. seqq. Gravver. Art. III. A. C. p. 9. seqq. Weller. Disp. VI. part. 2. Anat. Masson. 6. 12. p. 236.* Sciri autem ac notari debet, *Divinam Naturam Chemnitio* in phrasi hac esse *Concretum Naturæ*, & idem denotare, ac *Personam*

ἡ αὐτὴ ἡ λέξις constantem ex Divina Essentia ἔσ' certo modo ὑπόφθεως, sicut Damasc. lib. III, de O. F. c. 6. ait: Φύσιν τῆς λέξεως λέγοντες ἀντὶ τοῦ λόγου ἀσμελοῦμεν. Nimirum, Etiam Assumptio Carnis duo includat (1.) Communicationem ὑποστάσεως unde Unitas Personæ ἔσ' ὑποστάσεως vel subsistentia in uno Θεανθρώπῳ. Communitas oritur. (2.) Unionem, quā Caro assumpta est ἀ' λόγῳ ut Unionem haberet cum Divina Natura: Et verò quoad Unionem rectè ac orthodoxè dici possit, (quicquid hic etiam Calviniani & imprimis Neostadienses clamitent) Naturam Divinam in Abstracto esse unitam Humanæ Naturæ h. e. eam se Humanæ Naturæ univisse, vel τὸν λόγον univisse Naturæ suæ Divinæ Humanam Naturam, ut perpetuam cum eo Unionem haberet, sicut Estius in l. III. sentent. Dist. V. rectè id exponit, & ex Col. II. 9. Orthodoxi DD. nostri erare solent, de quo vid. Fev verb. fasc. II. Disp. 1. §. 52. p. 15. tamen tota phrasis immediatè Communicationem Hypostaseos importat quæ personæ τῆς λέξεως competit non quā Essentiam habet, sed ratione certi modi ὑποφθεως, & facta est ad Unitatem Personæ ἔσ' Communitatem ὑποστάσεως in Persona συνδέτω.

§. 3. Assumptum est Humana Natura, non (1.) prout in Idea, merito concipitur, nec (2.) prout in tota specie omnib9 Individuis communis est, sed (3.) prout consideratur ἐν τῷ ἀτόμῳ s. una certa individua massa, ut Chemn. c. 1. p. 2. a. & ex eo Gerhard. in Exeg. §. 95. p. 1214. notarunt, quæ in sese ἀνυπόστατος est, & propriā subsistentiā caret. Unde ἀνυπόστατος ista non in Patribus modo, sed etiam nonnullis recentioribus Theologis deprehendi solita, quā Hominem assumptum esse dicunt, benè à Chemnitio c. XV. p. 100. fuit notata, item à Gerhard. in Exeg. §. 96. ἔσ' Dnn. Theolog. Saxonis in Apolog. contra Tubingenses sect. I. c. IV. p. 55. 56. Ut autem aliàs semper Humana Natura alicujus Individui natura est, cujus proprium, subsistere in certa aliqua hypostasi, quæ distincta est proprietate quādam Characteristica à reliquis ejusdem Naturæ hypostasibus: tamen illa massa Naturæ assumptæ non per se substituit, ante Unionem, inquit Chemn. c. V. p. 29. sed dependentiam suam ad λόγον habuit, in quem etiam assumpta fuit. Nimirum non hic respiciendum est ad naturalem ordinem, sed ad singularem ἔσ' novam

DEI operationem, perquam subsistentia propria, aliàs ex singularitate ordinària Humanæ Naturæ fluens, per additionem præstantioris Personalitatis fuit impedita, uti id *Chemn.* latius exponit ac probat ex *Ebr. II. 14.* & omnibus illis textibus, in quibus Filius DEI, de assumpta Humanâ Natura loquens, eam vocat *suam* Corpus, *suam* Animam, *suam* Sangvinem *Ebr. IX. Job. VI. Marc. XIV. Matth. XXVI. Job. XX. Luc. XXI V. 1. Cor. XI. 1. Job. I.* Longè enim alia est *Appropriatio*, quâ Filius DEI sibi Carnem & Sangvinem nostrum tribuit propter *Creationem* & propter *Redemptionem*; & quâ per *Assumptionem* nostrum Corpus & Sangvinem sibi appropriat, & suum Corpus ac suum Sangvinem appellat. Prolixè hæc exponunt *Chemn. c. VI. p. 44. b. & 45. a. B. Hunnius contra Pezelium Tom. I. Opp. f. 339. Gerhard in Exeg. S. 93. p. 123. Meisner. in consider. Theol. Photinian. c. IV. Art. 2. p. 59. Graver. Art. I I I. A. C. p. 13. & 25. ac seqq.*

§ 4. *Terminus ad seu in quem assumpta est Humana Natura, non est Natura sed Persona* ὁ λόγος. In Unitatem enim Personæ suæ Filius DEI assumpsit Carnem *p. 25. a.* Unde quando Natura Humana dicitur assumi in Personam, tunc non intelligendum id est *ratione Naturæ*: sic enim fieret commixtio; Sed *ratione subsistentiæ*. ὁ φησὶ μὲν enim non est ipsa Natura, sed est Ens quod habet Divinam Naturam cum certo modo Personalitatis. Et hæc causa est, quod non possit dici: *Deitas est Humanitas*, nec: *Humana Natura est Deus*, verè autem dicatur: *Deus est Homo*: quia *Unio* facta est, non in *Naturis* sed in *Persona*, uti id *B. Menzer. in Anti-Marc. p. 355.* explicat. Vid. *B. Hunnius contra Pezelium Tom. I. Opp. f. 343. Meisner. de DEO in Carne manif. S. 99.*

§ 5. *Modus assumptionis est* ἡ ἐκείνου ἡ ἐκείνου, ut supra ex *Iustino* & *Epiphano* annotatum fuit, & juxta *Augustinum*, mirabiliter singularis & singulariter mirabilis, unde à nobis exactè determinari non potest, Scriptura *Ebr. II.* exponit ἐπιδησὺν hanc *v. 14.* per *νοῦν* & *receptionem* in *focieratem*, ut & per *μετὰ* & *participationem*, & quidē talem, qualis in *conceptione puerorum* esse solet, ubi *Carnis* & *Sangvinis* humani à *Parentibus* ita *participes* fiunt, ut *homines* & *ipsi deum* existant, Unde per *assumptionem*

tionem hanc Filius Dei verè Homo factus est, Job. I. 14. (Confer cap. IX. p. 52. a. & b.) & vicissim Caro facta est, ut Antiqui Patres loquuntur, (de quâ phrasi c. XXVII. p. 213. Chemnitius monuit,) Deitatis non solum per Essentiam & Gratiam, sed etiam personaliter inhabitantis & unientis, particeps facta est. Melioris intelligentiæ causâ notari debet, Assumptionem hanc (1.) respectu Assumentis & Assumpti non esse æqualem, sed quoad prius Activè sese habere, quoad posterius verò Passivè. Persona enim Assumens assumit aliquam extra se Naturam, Humanam scilicet: Humana autem Natura non assumit, sed à Persona & in Personam est assumpta, uti c. XIV. p. 93. a. Chemnitius id exponit, & inde ostendit, rectè quidem dici: Deus factus est homo: incommodè autem & improprie: Caro Christi facta est Deus. Quod etiam in Casibus Conscientiæ observavit & monuit B. Balduinus l. 2. c. 2. Cas. IIX. p. 101. seqq. (2.) Assumptionem hanc esse æqualem Corporis & Animæ, & non prius Carnem postea Animam, aut vice versâ, prius Animam postea Carnem, Filium Dei assumisse, sed utrumq; immediatè sibi univisse, de quo vid. Gerhard. in Exeg. §. 136. p. 127. Menzer. Diss. II. Martini Elenchom. in Corollar. p. 57. Meisner. de Deo in Carne manif. b. 49. 50.

Πόριον.

Humana Natura ad S.S. Trinitatis Consortium pervenit.

§. Non (1.) essentialiter sed (2.) personaliter & mediante Personâ τῷ λόγῳ, ac quia Subsistentiam suam habet in Persona τῷ λόγῳ, quæ est secunda Persona Trinitatis. Hoc Chemn. non tantum explicat c. XXII. p. 140. sed etiam totum c. XXVII. p. 212. seq. huic rei impendit & tam eos qui in excessu quàm qui in defectu hinc peccare soleant, redarguit, totamq; rem ac phrasin ex Orthodoxis Patribus explicat.

IIX. Præsentia duarum Naturarum in Persona Christi non tantum mutua est, sed etiam ad eò

B 3

arct a,

ai Et a, indistans & inseparabilis, ut Persona τὸ λόγῳ
extra assumptam Naturam, & sine ea separatim ac
seorsim nec piè nec rectè vel cogitari vel credi nūc
possit ac debeat. Chemn. p. 29. b. 30. b. & 31. a. 41. a. b.

§. 1. Hypostatica Unio non admittit, inquit Chemn. p. 30. b. Se-
parationem vel absentiam alterius nature ab altera, quasi alicubi seor-
sim posita, sed complectitur præsentissimam præsentiam Unitarum Na-
tarum inter se & c. Agitur autem hic de præsentia intima ut facta
est, & ad ipsam Unionis formalem rationem pertinet, non ut
durat & Unionis consequens est.

§. 2. Ut verò Unio & Assumptio ita & Præsentia non æquè se-
hærent, sed differunt ut *latius & angustius*; & plures dantur Divi-
næ Præsentia & Inhabitationis modi, de quibus Chemn. c. V. p. 28.
strictim, C. VII. p. 47. b. & seqq. copiosius agit. Dn. Theologi Saxon.
in solida decis. Controv. Tubing. c. I. p. 3. seqq. Fevverborn. Disput.
XXIII. & XXIV. Tom. V. Marburg. p. 341. seqq. & Fasc. I. Disp. II. p.
122. D. Dorsideus in præfat. Anti-Cogentii. Hos explicare & distin-
guere omnino expedit, ut de ipsa Unione Personali aliquid in-
telligi possit, præsertim, quia Unio Personalis per esse in & cū Chri-
sto secundum Carnem describi solet, *Act. X. 38. 2. Cor. V. 19.* Non
enim ita Deus s. Filius DEI, est in carne assumpta (1.) sicut omnibus
creaturis adest, quæ universalis Præsentia appellari solet: nec (2.)
sicut credentes in hac vita inseparabiliter inhabitat, quæ gratiosa
dicitur: nec (3.) sicut Angelis & Beatis in altera vita prærens est,
quæ gloriosa vocatur: nec (4.) sicut Verbo & Sacramentis
in Ecclesia adest, quæ mystica & Sacramentalis: nec (5.)
prout vel certis symbolis olim in V. T. se præsentem dedit, vel in
Prophetis ac Apostolis fuit, quæ à Damasceno προσωπικὴ appellat-
tur, ut Chemn. p. 46. b. notavit: sed (6.) singularissimè, hypostati-
cè ac Personaliter, quæ per & propter Personalem *ὑπερσωπικὴ* Filii
DEI ita prærens est assumptæ Naturæ, ut extra eam nunquam sit,
sed ubicunq; ille sit, sive in celo sive in terris apud Creaturas, ibi
tamen nullam Creaturam sibi proximiorè & intimiorè ha-
beat,

beat, quàm assumptam humanitatem, quæ præsentia à B. Hunnio intima appellatur & est τὸ λόγος ad Carnem assumptam, ac ita appellatur ad differentiam alterius, quæ extrema dicitur, & est Carnis assumptæ ad Creaturas, de quâ Distinct. Chemn. c. V. p. 30. b. scribit: Præsentia τὸ λόγος in Carne assumpta, ac vicissim præsentia Naturæ assumptæ in λόγῳ seu apud & penes Divinam Naturam assumptam, ut utroque vere differt à præsentia, quâ vel λόγος reliquis creaturis præsens adest, vel reliquæ creaturæ præsentis sunt τὸ λόγῳ. Vid. Menzer. in Diss. de Controv. Theol. θ. 50. seqq. in Necessar. & Justa defens. p. 147. in Anti-Martin. p. 410. Gerhard. in Exeg. §. 218. p. 1394. Feuserborn. in οὐκ ἐξαρ. Diss. I. θ. 4. Dissert. VII. θ. 2. seqq. p. 205. seqq. maximè verò in Diss. de Θεωρητικῆς præsentia universali & generali θ. 2. seqq. Tom. V. Diss. Marburg.

§. 3. Et quidem Veterum Synodorum præfibus Præsentiam hanc Naturarum mutuam exponit Chemnitius, & non sine causa Damasceni terminum ἀδιάσπαστος addit, eumquæ hoc velle notanter ponit, quòd nullo locorum spatio, intervallo aut intercapedine à se naturæ distent sepositæ.

§. 4. Nimirum terminus ἀδιάσπαστος excludit omne intervallum Naturarum, ita ut Caro nunquam & nullibi sit extrà λόγον, etiam ubi ex proprietate Naturæ suæ non est præsens, & ubi ubi λόγος sit, nullibi tamen extra Carnem statui, quæri aut credi debeat, eò quòd Caro sit assumpta in λόγον citra omnem respectum loci, & ut Apolog. F. C. cap. III. p. 60. loquitur: Non distanter sed indistanter ἀδιάσπαστος ut Damascenus loquitur, l. III. c. 3. h. e. citra locorum intervalla sibi sunt unitæ Naturæ in Christo.

§. 5. Calvinistæ, uti ex Danao (qui Bezam, Neostadienses, Anhaltinos, Zanchium, Pezelium, Sobnium & cæteros suos fratres omnes, hinc habet) in Examine l. Chemnitii f. 1371. T. II. Operum, cognoscimus, ut ut non videri velint ἀδιάσπαστον duarum Naturarum in Christo, negare, reverà tamen διάσπαστον faciunt. Et si enim concedant, Unionem inseparabilem & indissolubilem esse in eo, quòd nunquam homo iste sit, quin sit etiam Deus, nec Dei Filius unquam esse possit, quin idem quoque simul sit homo: Tamen dum negant, ubi Divina Natura est, sibi etiam esse Humanam Naturam & simul eodem loco existere Humanam Naturam cum Divi-

Divina, quid aliud hoc ipso agunt, quam ut ἀδιαζεύκτων negent, saltem in relatione & conceptu ad Prædicamentum Ubi? Quomodo enim ἀδιαζεύκτως Caro Christi λόγῳ adesse potest, & tamen non esse ubi λόγος est? Quæ Danaus de multiplicatione, dilatatione, coextensione, effusione naturæ humanæ, & exemplo pedis, qui hypostaticè unitus sit capiti, & tamen non æquè atq; caput distenditur, profert, crassa & Carnalia sunt, & satis produnt crassam Unionis Personalis ignorantiam, quod latè contra Pezelium B. Hunnius Tom. I. Opp. f. 353. & seqq. strictius verò B. Rungius Disp. II. Anti Calv. §. 18 p. 30 seqq. B. Menzer. in Anti Martin. p. 335. seq. ostendant. Quomodo Crocius in Defens. part II. Convers. Prutenicæ explicet & defendat phrasin hanc: ὁ λόγος ἐστὶν ἐξωτὴν τῆς σαρκὸς per illam: ὁ λόγος ἐστὶν ὑπὲρ τῆς σαρκὸς, & quid involvat ac velit, ac quomodo ipsum Unionis mysterium annihilat, probavit contra eundem Crocium B. Menzer. in Respons. ad defens. istam c. XVII. p. 160 seqq.

§. 6. De voce ἀδιαζεύκτων notari debet, quosdam Theologos modernos eam de propinquitate λόγῳ & Carnis λόγῳ unitæ ad Creaturas, etiam accipere & interpretari. Sed Dn. Theol. Saxon. in Apologia contra Tübingsens. toto c. V. Sect II. p. 169. & seqq. ostenderunt, novam hanc esse acceptionem hujus vocis, & Patres Constantinopolitanos sicut & Damascenum l. III. de O. F. c. 3. hanc vocem non nisi ad intimam Naturarum Præsentiam accommodasse & ostendisse, λόγον nusquam aut usquam esse extra Carnem suam, nec ullam Creaturam ei tam propinquam, quam suam Carnem esse, & nequaquam in uno tantum loco in Carne esse & infinitis aliis extra Carnem. Sola enim Præsentia intima ἀδιαζεύκτως est propriè, cum omnis Præsentia ad extra, non sit ἀδιαζεύκτως hoc ipso, quia ab extra, quia alterius generis, & inter alia extrema est. Vid. etiam Gerhard. in Exeg. §. 218. p. 1393.

IX. Περιχώρησις Naturarum est ejusmodi actus, quò λόγος assumens, Naturam assumptam ita

ita penetrat & permeat, ut nihil in eâ, velut lumine accensa sit, quod non λόγῳ sit repletum.

p. 31. b,

§. 1. Non enim duæ Naturæ in Christo sibi invicem tantùm præsentibus sunt, & conjunguntur per *salam attingentiam* & *assistentiam*, sicut Angelus ad stat. lateri Petri: vel sicut duæ diversorum metallorum laminæ conglutinantur; sed sicut ignis ferrum & anima corpus penetrat, ut illud ignitum, hoc verò animatum fiat undiq; ita etiam λόγος permeat ac pervadit penetratq; Carnem, ut tota fiat Θεωθεϊα Deificata, quæ Cyrilli & aliorum Patrum phrasis est.

§. 2. Hanc phrasin, de qua supra *Membr. I. Theor. IV. §. 2. p. 169.* notavimus, à *Damasceno* mutuò hic sumtam, rectè ex *Damasceni* mente & intellexit & applicavit *Chemnicus*, ut frustra sit *Daneus*, qui prolixo conatu f. 1403. seqq. id negat. Non enim ad effectum tantum Unionis Personalis & Communicationem Idiomaticam, & ad nudam ἐνωσιν ὀνομάτων applicat eam *Damascenus*, sed etiam ad ipsam Unionem. Ex multis textibus sufficit nunc unicus. Ita autem *Damascenus* l. III. de O. F. cap. 5. *Quæ Humana sunt, Verbum sibi attribuit, & propria facit, & tradit Carni sua κατὰ τὸν τῆς ἀντιθέσεως τρόπον διὰ τὴν εἰς ἀλλήλα τῶν φύσεων χωρήσιν, καὶ τὴν κατ' ἐπίστασιν ἐνωσιν* hoc est, secundùm alterne sive mutue attributionis modum, propter Naturarum ad se invicem permeationem & secundum ἐπίστασιν, Unionem. Et l. I. c. 16. ἡ θεῖα φύσις ἀπαξ χωρήσασα διὰ σαρκοῦς ἔδωκε κατὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀρρητὸν χωρήσιν, ἣν δὴ ἐνωσιν λέγομεν. Divina Natura semel permeans per Carnem, dedit Carni ad ipsam ineffabilem permeationem sive immanentiam: Quam profectò Unionem dicimus.

§. 3. Non autem in ipsa voce χωρήσεως arcem suæ cau-
C sa

ſæ Chemnitius collocat, uti *Danaus in Examine f. 1403.* cavillatur, ſed ipſam voce rem hac ſignificatam probat (1) *ex Apoſtolo qui Col. II. 9.* de Divina Natura Filii DEI & omni illo, quod in ea eſt, vel ad eam pertinet, enunciat, quod *haberet in Chriſto in aſſumtâ ſcil. Naturâ ſωματικῶς*; h. e. ſicut in Corpore humano anima inhabitat non mixtim, nec diviſim, ſed *κατὰ διεχώρηſιν*. Chemnit. pag. 31. b. & 41. a. qui etiam *Cap. IX. pag. 35. a. & b. 54. a.* ex *Orthodoxis Patribus* ita interpretatur huic locum & oſtendit, quomodo ex h. l. Unionem hypſtaticam appellârunt *σωματικῶν*, & dixerint; Deitatem aſſumtione corporis ſ. Carnis eſſe *corpoream*. (2.) Ex ſigno, quod eſt *gloria reſplendens* ex hoc Corpore *Matth. XVII. 2.* ac Virtus therapeutica per Carnem ſeſe proferens *Luc. V. 17. VI. 19. IIX. 46.* Uti enim vi *διεχώρηſως* Naturalis, animæ facultates per corpus ſunt diſperſæ & ſeſe proferunt: ita etiam vi *διεχώρηſως* Supernaturalis & Perſonalis, Caro Chriſti ita plena fuit Divinâ Virtute, ut hæc per eam ſeſe exeruerit, & ab omnibus in illa deprehendi potuerit.

§. 3. Aliud autem eſt *διεχώρηſως* & *Circumteſſio* ſ. *Immeſſio*, aliud *σχυς* *Confuſio* & *Commixtio*. Id quod Chemnitius *VI. v. 41.* oſtendit ac probat *partim à definitione*, confuſionis, *partim ab exemplis*. Ubi cunq; enim res unitæ, earumq; proprietates ac differentia manent integræ atq; ſalvæ, ibi non eſt confuſio. Jam in *διεχώρηſως* hac Naturarum, integræ ac ſalvæ manent duæ Naturæ, earumq; Proprietates ac differentia, uti ab *initio cap. I. p. 4.* iſtud Chemnitius monuit & per *eorum librum* repetit; Inſuper de *διεχώρηſως* animæ ac corporis, ignis & ferr, irationi etiam manifeſtum eſt, ſalvam manere in illis Naturarum differentiam.

X. Copalantur autem, præſentes ſunt & mutuò permeant duæ Naturæ ad unum in Chriſto *ὑφ' ἑαυτῶν* conſtituendum. Chemn. p. 30. a.

§. 16.

§. 1. Non enim una Natura tantum adest alteri, Divina Humana, sicut Spiritus S. adest v. g. Paulo, ubi manet Paulus distincta persona à Spiritu S., sed ita uniantur duæ illæ Naturæ, ut Humana Natura intra ipsam *ὑποστασιν* ac *κοινωνίαν* Filii Dei veniat, & ambæ unam Personam Filii incarnati constituent. Unde Christus non est tertium quoddam distinctum à naturis, sed persona *σύνθετος* quæ nihil aliud est, quam ipsa due naturæ unitæ.

§. 2. Probatur hoc (1.) ex omnibus illis locis, in quibus dicitur *Unus* Rom. V. 15, 1. Cor. II. 6, 1. Tim. II. 5, &c. Et si enim in Christo sunt due Naturæ, non tamen due Personæ aut duo Filii sunt, quia Christus non est *ἄλλο καὶ ἄλλο*, licet *καὶ ἄλλο καὶ ἄλλο* i. e. secundum Divinam & Humanam Naturam consideretur. Vid. Menzer. in *AntiMart.* p. 351 & Graver. in *Art. III. A. C.* p. 76. ad 81. (3.) ex Pronomine *Ego* à Christo usurpato, quoties de se sive tanquam Deus loquitur, *Job. II. 58.* sive tanquam Homo *Job. XVI. 16. 17.* Quod propter Operationem inhabitantis Gratiæ de se usurpare non potuerunt Apostoli. *Act. III. 12. Gal. II. 20. 1. Cor. XV. 10. p. 30. 40.*

§. 3. Quod autem de unius *ὑφιστάμενος* constitutione hic dicitur, non ita accipiendum est, quæsi *λόγος* ante Incarnationem non fuisset *ὑφιστάμενος*, semper enim hic distinguendum est inter *ὑφιστάμενον perfectum*, & inter *ὑφιστάμενον Compositum*. Fuit omnino *λόγος* ab æterno perfectum *ὑφιστάμενος*, & non demum id esse coepit in incarnatione; Verum simplex fuit, & in una Natura substitit; per Incarnationem verò hoc *ὑφιστάμενον* simplex ita sibi propriam fecit Carnem assumptam, ut jam ex & in duabus Naturis constet & subsistat, & non tantum sibi adjunctam habeat Humanam Naturam, sed cum illa unum *ὑφιστάμενον Compositum* constituat. Quibus observatis omnia illa quæ hic *Daneus* in *Exam. f. 1381.* cæteri; ejus socii movent, facillimo labore possunt solvi. Non enim ipsa personalitas dicitur *σύνθετος*, sed

(1.) *persona* f. totum suppositum, quia est compositum ex una
 substantia & duabus Naturis coëuntibus in unam illam *sub-*
 589v. (2.) non ut ante Incarnationem fuit, sed prout jam post eam
 est, & subsistit simul in Divina & Humana Natura

Vid. Rungius Diss. II. AntiCalv. §. 15. seqq.

p. 28. seqq.

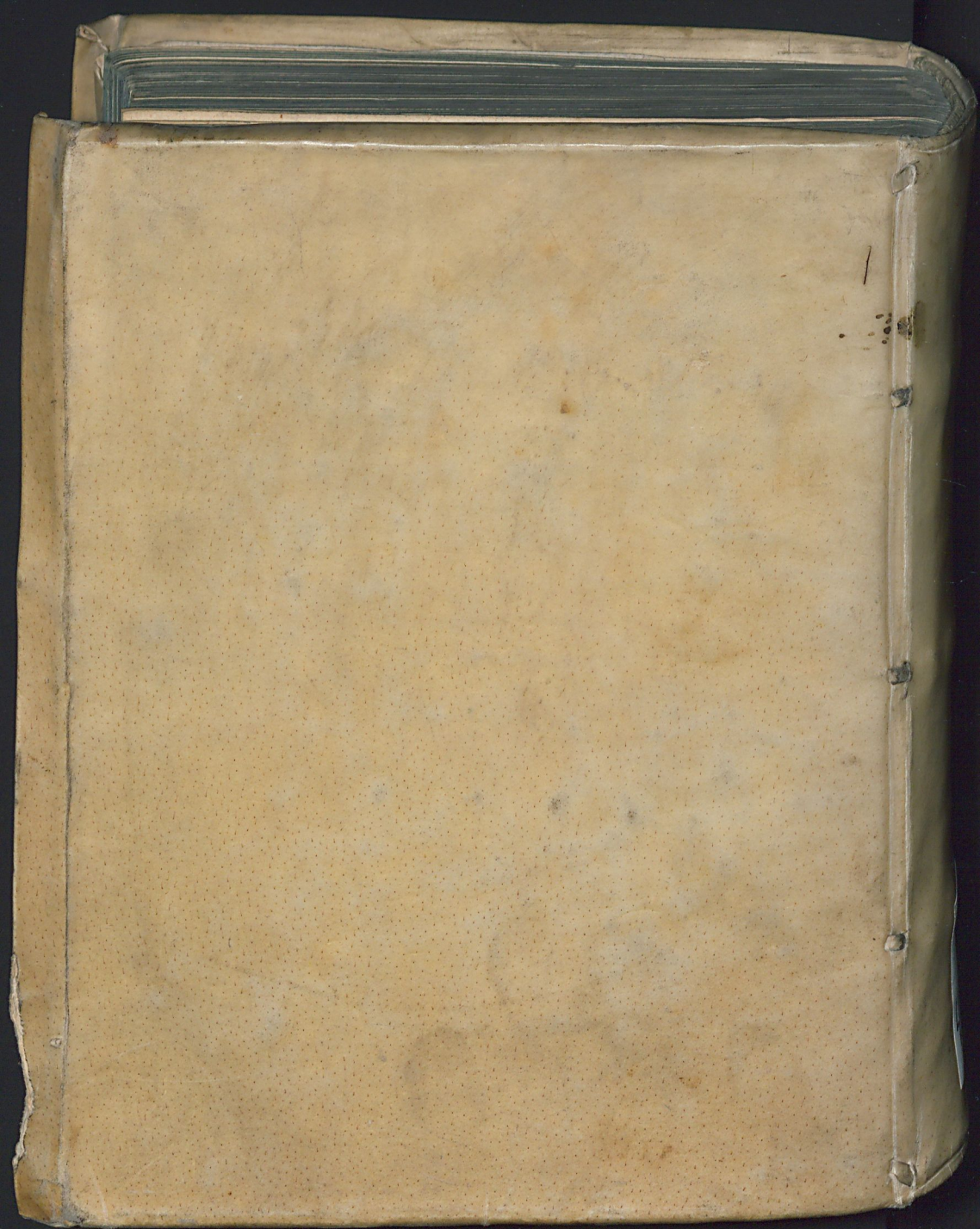
F I N I S.

AB 42 $\frac{3}{i,9}$

1017

Farbkarte #13

B.I.G.

IS AD LOCOS
emnitii,
TIO XI.

PERSONALIS
ESSENTIA,

CARPZOVV SS. Theol.
ico, & ad D, Thomz
te;

nie
BERG, von Colberg/
meridianis Anni 1648.
ur.

LE,
NGI COLERA

12

